

Minden bokorról és ágról,
falon futó repkény szárról
a Nap csillagalakban szórja
lábam elé szitáló, őszi harmatát.
Megszólitott a pillanat,
oly ritkán vettem észre,
gondolataimba merülve
ámulattal tekintetem az égre,
mert ébredni kezdett szívemben a dallam,
Te csak dúdold velem halkán és
engedd tekintetem megpihenni arcodon
- ott, azon a pici szegleten -
hol könnyeidet fojtod vissza szelíden,
és halld, szívünk már együtt dobban, hisz
futó fényekre szitáló harmatát
ránk csókolja az ég.